

ΟΙ ΓΕΩΠΟΝΟΙ

Κοι όμως το Κράτος έπι μένει δι άσκει φιλαγοτική πολιτική. Μάλιστα ή ίδρυσις της Αγροτικής Τραπέζης έδεωρήθη ως τ' άποκορύφωμα της πολιτικής αυτής. Αλλά δια τους γνωρίζοντας τα πράγματα, ή Αγροτική Τραπέζα έφευρέθη δια να εύρη εύκαιρίαν το μόν Κράτος να διαιωνίση μερικώς ύποχρεώσεις του μερικώς εκατομμυρίων προς την Έθν. Τράπεζαν, αυτή δέ πάλι να μεταθέση μερικώς άπει τήσεις της κατά χωρικών και τα το πλείστον έπισφαλείς, εις, το άτυχες αυτό ίδρυμα. Δέγεται έπίσης φιλαγοτική πολιτική και ή άπασχόλησις πάντων των ύπαρχόντων Έλλήνων Γεωπόνων εις προσφυγικώς ύποθέσεις! Πανταχού της Ελλάδος οι Γεωπόνοι από το 1922 άποσπασθέντες των έργων των, κατήντησαν έποικισται χωρίς και να ύπάρχη έλπίς ότι κάποτε θα έπαναδοθούν εις την Γεωργίαν, οι άνθρωποι αυτοί, που λόγω και της μακρας άχρησίας κινδυνεύουν να λησμονήσουν την έπιστήμη των. Το Κράτος κατά συνέπειαν δέν δύναται να όμιλή περί φιλαγοτικής πολιτικής εάν δέν διακόψη πρωτίστως αυτήν την κωμωδίαν των έποικιστικων Γραφείων. Αί έποικιστικαι ύπηρεσίαι και να συντομευθούν ήδύναντο αλλά και δι άλλων ύπαλλήλων ήτο εύχερές να εκτελώνται. Η διάθεσις τόσων Γεωπόνων δι' αυτάς είναι άληθώς έγκληματική, σημαίνει δέ και έντελή άδιαφορίαν προς τον χωρικών, του Κράτους. Και εάν τοϋτο θέλει να πιστεύσασμεν ότι άληθώς σκέπτεται και πολιτεύεται φιλίως προς τον χωρικών, όφείλει ν' αναθέση εις άλλας χείρας τον έποικισμόν, έπαναφέρον τους Γεωπόνους μεταξύ των χωρικών.

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Δέν ξέρουμε αν στο τέλος μείνη μοναδικός ύποψήφιος δήμαρχος, μη αναφανομένης αντιθέτου φιλοδοξίας, ό σημερινός. Αλλ' αν

τοϋτο συμβή, περιμένομεν να γίνη μία καλή σύνθεσις Συμβουλίου. Ο Δήμος Ρεθύμνης απέκτησε προϋπολογοισμόν. Είναι δέ και έν τω γίνεσθαι. Έχει ανάγκας όχι μικράς. Έχει και ανάγκην μεγάλης φροντίδος. Και μεγάλης στοργής. Και εύφυων συμβούλων. Πρὸ παντός δέ άκομματίστων, όχι όργάνων πολιτευομένων, όχι ύποδεικνυομένων έξ αυτών. Και δια να γίνουν πάντα ταυτα, δια να έχωμεν καλούς συμβούλους, δια να έξασφαλίσωμεν μίαν καλύτεραν αύριον δια τον δήμον, πρέπει το ψηφοδέλιον ν' άποτελεσθῃ από πρόσωπα τα όποια να ύποδείξουν αι έπαγγελματικαι τάξεις πάσης μορφής. Δικηγόροι, γιατροί, έμποροι, μικροεπαγγελματίαι. Έκπροσώπησις πλήρης πάσης τάξεως. Αλλ' εκπροσώπησις εκλεκτική, επιμελημένη. Να ποϋμε ή άφρόκρεμα των τάξεων.

ΚΑΘΩΣ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

Έτσι λοιπόν διαλύεται το ιστορικόν Σύνταγμα χωρίς ν' άκουσθῃ μιá διαμαρτυρία, μιá κραυγή άγανακτήσεως ένα καν παράπονον; Θα τ' άφήσωμεν να θαφτῃ, χωρίς παπά και διάκο, το Σύνταγμα που έγραψε την ιστορίαν του έθνους στα ώραιότερα κεφάλαια του, με το αίμα των παιδιών του; Δέν θα είπωθῃ τίποτε που καταργείται τόσο άδοξα; Ένα συλλαλητήριο. Μιά κάποια κίνησις. Ένα κλάμμα; Τίποτε, τίποτε. Είναι ή αίωνία πόλις των Άβδηριτών, είμεθα οι άνθρωποι του κισμετιού, του ξαπλώματος εις την προκυμαίαν, του σουρταφερισμού, άνευροι, άναιμικοί. Έτσι να μάς φυσήσουν θα πέσωμε.

Κ' έπειτα περιμένομε προκοπή και χαίρι. Οι ήλίθιοι του Κέντρου που δέν μάς σβύνουν με μιá μονοκονδυλιάν. Θαρρείτε να βρεθῃ και νεις να μάς κλάψη; Ποιός κλαίει τους άρρωστους χρόνια που γύρω τους έχει σηματοισθῃ μιá άτμόσφαιρα νευρική και άνήσχη; Δέν τον λυπάται ό Θεός να τον ξεκουράση. Είναι ή ίδια εικών αυτού τ' άρρώστου τ' αγιάτρευτου, του φορτικού, μπορεί άγαπημένου μα ως τόσο πολυπαθιασμένου, λυπόγεμου, που σου κάνει κακό να τον βλέπης και σκέπτεσαι αν ό θάνατος δέν είνε το τέρμα των δεινών.

ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ

Και αν κάποτε πέροντας κουράγιο από την βουβαμάρα μας, σκεφθοϋν οι έπιτήδειοι του Κέντρου πως δέν είνε άνάγκη να μάς εϋουν Νομάρχη, οϋτε Νομαρχία, Πρωτοδικείο, οϋτε δικαστές, Διοίκησι χωροφυλακής οϋτε χωροφυλάκες και βαρέσει δι άλλσι ποιός θα πῃ αντίθετως. Θα φωνάξη κανείς; Θα διαμαρτυρηθῃ κανείς; Ποιός θα κινήθῃ; Αλλοίμονο στοϋς ήττημένους. Αλλοίμονο στοϋς άνήμπορους, στοϋς άνίκανους να ζητήσουν το δίκηο τους, να επιβάλλουν το δίκηο τους, ν' άπειλήσουν

και να ληφθοϋν ύπ' όφιν. Μπορεί κανείς να λησμονήση του είπόντος, μόνο γιατί την ειπε την άκαταμάχητη αλήθεια, πως τρώει πεπόνι ό έχων μαχαίρι ή και τοϋτο άκόμα: Για να κρίνεσαι ότι σημαίνεις κάτι, κανε ωστε να θεωρησαι επικίνδυνος!.. Αλλ' ωχλάδεραφέ, γιατί να παρασκοτιζώμαστε..

Αν αύριο μείνουμε μ' άδιανὰ τα στομάχια έξ αυτών όλων των εναντιοτήτων που πάλι όφείλονται στην κουτότητά μας και στην άβελτηρία μας τρώμε και φρέσκο άέρα. Τον φέρνει τόσο άφθονο το άνοιχτό πέλαγος έξω προς την προκυμαία.

N. MIPANTA

ΔΩΣΕ ΜΟΥ Τ' ΑΧΕΙΛΙ ΣΟΥ

(Συνέχεια)

Ο Πατέρας της Ρίτσας καθώς τον είδε, την άλλη πρωί, να μπαίνει στο γραφείο του, με μιá τολμηρή αποφασιστικότητα έμεινε ξερός. Ο αγαθός αυτός άνθρωπάκος, άνάξιος να βλάψη μυρμηγκι, ενάντια τ' άνθρώπου αυτού, που τον θαρρούσε άφορμη της κατάντιας της κόρης του, αισθάνετο ένα άπερίγραπτο μίσος.

Ο Μίμης γρήγορος και πονηρός, δέν τον άφήξε να φανερωθῃ. Του τάπε όλα και έφτασε στο ψητό: Ζητούσε τη Ρίτσα γυναίκα του! Ο κακομοίρης ό Γέρος έμεινε χάσκοντας. Δέν ήταν λοιπόν συνειδημένο έρωτικό παιχνίδι, ό έρος αυτών των παιδιών; Κι' ό γέρος ξεσπασε σε δυνατό κλάμμα. Του ζήτησε έπειτα άφ' ου τον φίλησε θερμά να περιμένῃ, ν' αναγγείλῃ στην κόρη του τη μεγάλη είδησι. Α!

όχι! Δέ μπορούσε να περιμένῃ περισσότερο ό Μίμης. Το ξαίρουν αυτοί το μαρτύριο που τράβηξε, να μπορέση να κερδίση το δικαίωμα να κινή καθως κύριος, την κρίσιμη αυτή ώρα; Ανέβηκε τρία τρία σκαλιά, να φτάση στην άγαπημένη του. Πινίεται σε μιá λευκή λιμνοϋλα χαράς. Είναι ευτυχισμένος. Όπως φτάνει έξω από την πόρτα της άγαπημένης του, άνοίγει και κάνει θέσι σε κάποιον να περάση. Είναι ό γιατρός. Είναι συλλογισμένος σκεδόν βορκαμένος.

— Γιατρέ! Γιατρέ! Είναι τίποτε σοβαρό.

Τούκλεισε το στόμα με την παλάμη και του λέει με θλιμμένη φωνή.

— Σοβαρό, πολύ σοβαρό.

«Δέν έχ' ωπολλές έλπίδες φίλε μου.

Μιά στιγμή μείνε βοιβός. Έκοψε σα γάλα. Μα πάλι δέ μπο-

ρεί να πιστέψῃ. Θαρρεί που θέλει να τον δοκιμάση ό γιατρός; Να βαθμολογήση την άγάπη του; Να αυτό θάνατι. Είναι έτσι το δίχως άλλο.

Κουνεί θλιβερά το κεφάλι ό δόχτωρας.

— Σου είπα φίλε μου ότι ή πρόγνωσις είναι πολύ βαριά. Διαβλέπω πνευματικήν φυματίωσιν!.. Και ό γιατρός κατεβαίνει τη σκάλα.

Και μένει κει ό Μίμης, καθως άγαλμα άνείπωτου πόνου. Δέν έχει τη δύναμη να σωριασθῃ. Μέσα του έσωριάζετο μιá ζωή. Αισθάνετο κι' ό ίδιος να σβύνη με το γκρέμισμα αυτό της ζωής, να πέφτῃ κι' ό ίδιος σε άξιόκλαντα ρείπια.

Τότε, φθάνει κι' ό γέρος.

— Ακόμα έδω λοιπόν παιδι μου; ρωτάει άνήξερος.

Αγωνίζεται για να του πῃ.

— Ναι, φοβάμαι μην κοιμάται.

Κ' έξαφνα σπάει σ' ένα κλάμμα άφωνο, οπαραχτικό Η άφρωστη αισθάνεται, τι συμβαίνει.

— Μπαμπά, μπαμπά, έλάτε λοιπόν.

Και μοιάζει ή φωνή της κλάψα.

Πιετιέται ό Μίμης έντός. Τόση ραγδαία μεταλλαγή. Παρουσιάζει μιá άπερίγραπτη ζωγραφιά ένθουσιασμένου.

— Αχ! κονκλίτσα μου εσύ, αχ! εσύ μου, ύστερα από τόσο καιρό; Είμαι φτυχισμένος. Μ' έχεις δῆ άλλοτε έτσι ευτυχισμένος; Η Ρίτσα μετασηκώνεται στο κρεβάτι. Στ' ώχρό μοντρακι της, ροδίξει ή ζωή. Κάτι σαν ύπόσχεσι. Ένα φωτάκι στο σκοτάδι. Μιά αυγή την ώρα ίσα—ίσα που σουρουπώνει.

— Γλυέ μου εσύ... Με λαχτάρισες λοιπόν τόσο... Πολύ με λαχτάρισες. Τά βλέπω να το φωνάζουν τα μάτια σου. Η καρδιά σου πόσο είναι φλύαρη σήμερα. Με λατρέβεις δέν είναι έτσι;

Κι' ό καϋμένος ό γέρος, ό φτωχός πατέρας τραβιέται ίσαμε την πόρτα, να κούψη ένα δάκρυ.

(Ακολουθεί)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

Κεφάλαιον και άποθεματικά Δραχ. 317,400,000

96 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Πλείονα πάσης άλλης Τραπέζης

9 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ
ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ, ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

Πυκνότετον δίκτυον άνταποκριτών

Καταθέσεις εις Δραχμάς και συνάλλαγμα επί του Έξωτερικού
Σύνολον τη 31 Δεκεμβρίου 1928 Δραχ. 2,500,000,000

Πάσης φύσεως Τραπεζιτική εργασία υπό τους μάλλον συμφέροντας όρους